

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: ی. و. ستالین
برگردان از: آمادور نویدی
۱۱ نومبر ۲۰۲۱

اپوزسیون تروتسکی در گذشته و حال

۲- «برنامه» اپوزسیون

این سخنرانی در جلسه پلنوم مشترک کمیته مرکزی و کمیسیون کنترل مرکزی حزب کمونیست اتحاد شوروی (بلشویک) (۱) در تاریخ ۲۳ اکتوبر سال ۱۹۲۷ ایراد شده است.
منبع: آثار، جلد ۱۰، اگست - دسمبر ۱۹۲۷
ناشر: انتشارات زبان‌های خارجی، مسکو، ۱۹۵۴
رونوشت/نشانه گذاری: سالیل سن برای ام آی ای، ۲۰۰۹
حوزه عمومی: آرشیو اینترنتی مارکسیست‌ها (۲۰۰۹).
کپی، توزیع، و نمایش و اجراء (ترجمه)؛ همچنین سرقت ادبی و فروش آن آزاد است. لطفاً «آرشیو اینترنتی مارکسیست‌ها» به عنوان منبع معتبر ذکر شود.

فهرست:

- ۱- برخی مسائل جزئی
- ۲- «برنامه» اپوزسیون
- ۳- لنین درباره مناظره ها و اپوزسیون به طور کلی

۴- اپوزسیون و «نیروی سوم»

۵- چگونه اپوزسیون برای کنگره «آماده می‌شود»

۶- از لنینیسم تا تروتسکیسم

۷- برخی از مهم‌ترین نتایج سیاست حزب در چند سال گذشته

۸- بازگشت به آکسلرود

۲- «برنامه» اپوزسیون

مسئله بعدی. چرا کمیته مرکزی «برنامه» اپوزسیون را منتشر نکرد؟ زینویف و تروتسکی می‌گویند دلیلش اینست که کمیته مرکزی و حزب از «حقیقت» می‌ترسند. آیا این درست است؟ البته که خیر و فراتر از آن. این مضحک است که گفته شود حزب و کمیته مرکزی از حقیقت ترس دارند. ما صورت‌جلسه های کلمه به کلمه پلنوم‌های کمیته مرکزی و کمیسیون کنترول مرکزی را داریم. آن صورت‌جلسه ها در چندین هزار نسخه چاپ شده و بین اعضای حزب پخش شده است. آن‌ها شامل سخنرانی‌های اپوزسیون، همچنین نمایندگان خط حزب هستند. آن‌ها توسط ده ها و صدها و هزاران نفر از اعضای حزب خوانده شده است. (صداها: «حقیقت دارد!»). اگر ما ترس داشتیم، آن مدارک را پخش نمی‌کردیم. خوبی آن اسناد دقیقاً اینست که آن‌ها اعضای حزب را قادر می‌سازند که موضع کمیته مرکزی و اپوزسیون را با هم بسنجند و تصمیم خودشان را بگیرند. آیا این ترس از حقیقت است؟

رهبران اپوزسیون در اکتوبر ۱۹۲۶، همان‌گونه که حالا ادعا می‌کنند، ادعا می‌کردند، و خودستائی می‌کردند که کمیته مرکزی از حقیقت می‌ترسد و «برنامه» آن‌ها را مخفی کرده، و آن‌را از حزب کتمان می‌کند و غیره. به همین دلیل است که آن‌ها مخفیانه در میان واحدهای حزب در مسکو (کارخانه آویا پریور را به خاطر بیاورید)، در لنین‌گرا (کارخانه پوتیلوف را به خاطر بیاورید) و جاهای دیگر رفتند. خوب، چه اتفاقی افتاد؟ کارگران کمونیست اپوزسیون ما را خوب گوش‌مالی دادند، درواقع به آن‌ها آن‌چنان کُتکی زدند که رهبران اپوزسیون مجبور به فرار از میدان نبرد شدند. چرا اپوزسیون در آن‌زمان جرأت نکرد ادامه بدهد و به همه واحدهای حزب سر بزند، تا اثبات گردد که کدامیک از ما از حقیقت می‌ترسد. اپوزسیون یا کمیته مرکزی؟ زیرا که اپوزسیون، از حقیقت واقعی (و نه تخیلی) ترسیدند.

و اکنون؟ صادقانه عرض کنم، آیا در حال حاضر در واحدهای حزب مباحثه ادامه ندارد؟ حداقل یک واحد را در نظر بگیرید، که حداقل یک اپوزسیون در آن حضور داشته باشد که در آن حداقل یک جلسه در سه یا چهار ماه گذشته برگزار کرده باشد، و نماینده اپوزسیون در آن حرفی نزده باشد و یا در آن بحثی نشده باشد. آیا این حقیقت ندارد که اپوزسیون در طول سه یا چهار ماه گذشته، هر موقع توانسته در واحدهای حزب با قطعنامه های متقابل خود به میدان آمده است؟ (صداها: «کاملاً حقیقت دارد!»). پس چرا تروتسکی و زینویف تلاش نمی‌کنند به واحدهای حزب بروند و دیدگاه هایشان را به تفصیل بیان کنند؟

یک واقعیت مشخص. در اگست امسال، پس از پلنوم کمیته مرکزی و کمیسیون کنترول مرکزی، تروتسکی و زینویف بیانیه ای فرستادند که چنانچه کمیته مرکزی مخالفتی نداشته باشد، آن‌ها می‌خواهند در جلسه فعالان مسکو سخنرانی کنند. کمیته مرکزی به این خواسته آن‌ها پاسخ داد (و پاسخ را در میان سازمان‌های محلی پخش کرد) که با سخنرانی تروتسکی و زینویف در چنین جلسه ای اعتراضی ندارد، البته در صورتی که، آن‌ها به عنوان اعضای کمیته مرکزی

علیه تصمیمات کمیته مرکزی سخنرانی نکنند. چه اتفاقی افتاد؟ آنها از درخواست خودشان صرف‌نظر کردند(خنده حضار).

بله رفقاء، در میان ما یک نفر از حقیقت می‌ترسد، اما این کمیته مرکزی نیست و چه برسد به حزب؛ بلکه این رهبران اپوزسیون ما می‌باشد که از حقیقت می‌ترسد.

پس، چرا کمیته مرکزی «برنامه» اپوزسیون را منتشر نکرد؟

اولاً، برای این که کمیته مرکزی نمی‌خواست و حق نداشت که فراکسیون تروتسکی، یا هر گروه فراکسیونی را به رسمیت بشناسد. لنین در قطع‌نامه کنگره دهم «درباره وحدت» گفت، که وجود یک «برنامه»، یکی از نشانه‌های اصلی فراکسیون‌بندی است. علی‌رغم آن، اپوزسیون «برنامه‌ای» تنظیم کرده و خواهان انتشار آن شد، که در نتیجه تصمیم کنگره دهم را نقض می‌کرد. بر فرض که کمیته مرکزی «برنامه» اپوزسیون را منتشر می‌کرد، این امر چه معنی می‌داد؟ این بدین معنا بود که کمیته مرکزی علاقه مند به شرکت در تلاش‌های فراکسیونی اپوزسیون جهت زیرپا گذاشتن تصمیمات کنگره دهم بود. آیا کمیته مرکزی و کمیسیون کنترل مرکزی می‌توانستند با این عمل موافقت کند؟ مشخص است که هیچ کمیته مرکزی که به خود احترام می‌گذارد، نمی‌تواند این اقدام فراکسیونی را انجام دهد.(صداها: «کاملاً درست است!»).

فراتر از این، در همان قطع‌نامه کنگره دهم «در مورد وحدت»، نوشته شده توسط لنین، گفته شده است:

«کنگره دهم بدون استثناء دستور انحلال بلافاصله تمام گروه‌هایی را که براساس یک برنامه یا پلتفرم دیگری تشکیل شده اند، صادر می‌کند»، و «عدم مراعات این تصمیم کنگره مستلزم قطعی و فوری اخراج از حزب است». این دستورالعملی روشن و قطعی است. بر فرض که کمیته مرکزی و کمیسیون کنترل مرکزی «برنامه» اپوزسیون را منتشر کرده بود، آیا می‌توانستیم آن را انحلال، بدون استثنای تمام گروه‌های تشکیل شده براساس یک برنامه یا پلتفرم دیگری بدانیم؟ مشخص است که خیر. به عکس، این بدان معنا بود که کمیته مرکزی و کمیسیون کنترل مرکزی خودشان قصد انحلال ندارند، بلکه به سازمان‌دهی گروه‌ها و فراکسیون‌ها براساس «برنامه» اپوزسیون کمک می‌کنند. آیا کمیته مرکزی و کمیسیون کنترل مرکزی می‌توانستند آن گام را به سوی انشعاب و تجزیه حزب بردارند؟ مشخص است که آن‌ها نمی‌توانستند.

بالاخره، «برنامه» اپوزسیون حاوی تهمت‌هایی علیه حزب است، که اگر منتشر می‌شد، به حزب و دولت ما صدمات جبران‌ناپذیری وارد می‌ساخت.

درواقع، در «برنامه» اپوزسیون آمده است که حزب ما علاقه مندست انحصار تجارت خارجی را متوقف کند و همه بدهی‌ها، از جمله، بدهی‌های جنگ را نیز پرداخت کند. همه می‌دانند که این یک تهمت زشت و زننده علیه حزب ما، علیه طبقه کارگر ما و علیه دولت/کشور ما است. بر فرض این که ما این «برنامه» اپوزسیون را که حاوی این تهمت علیه حزب و دولت/کشور است را منتشر کرده بودیم، چه اتفاقی می‌افتاد؟ تنها نتیجه اش این بود که بورژوازی بین المللی شروع به اعمال فشارهای بیش‌تر بر ما می‌کرد، خواستار امتیازاتی می‌شد که ما به هیچ وجه نمی‌توانستیم موافقت کنیم (برای مثال، لغو انحصار تجارت خارجی، پرداخت‌های بدهی‌های جنگ و غیره)، و ما را با جنگ تهدید می‌کرد. زمانی که اعضای کمیته مرکزی مانند تروتسکی و زینوویف گزارش‌های ساختگی درباره حزب ما به امپریالیست‌های همه کشورها ارائه می‌دهند و به آن‌ها اطمینان می‌دهند که ما آماده ایم حداکثر امتیازات، از جمله لغو انحصار تجارت خارجی را بدهیم، این فقط یک معنا می‌تواند داشته باشد: آقایان بورژوازی، فشار بر حزب بلشویک را شدیدتر کنید، آن‌ها را تهدید به جنگ کنید؛ اگر شما به اندازه کافی به بلشویک‌ها فشار بیاورید، با هر امتیازی موافقت می‌کنند.

گزارش‌های ساختگی درباره حزب ما که توسط زینوویف و تروتسکی به آقایان امپریالیست تقدیم می‌شود به مراتب مشکلات ما را در حوزه سیاست خارجی بدتر می‌کند- این همان چیزی است که «برنامه» اپوزسیون به بار می‌آورد. این امر به چه کسی خسارت می‌رساند؟ به طور مشخص به پرولتاریای اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی، حزب کمونیست اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی، و به کل کشور ما آسیب می‌رساند. چه کسانی سود می‌برند؟ امپریالیست‌های همه کشورها سود می‌برند. اکنون من از شما می‌پرسم: آیا کمیته مرکزی می‌توانست با انتشار چنین چرندیاتی در مطبوعات ما موافقت کند؟ به طور مشخص نمی‌توانست. چنین ملاحظاتی است که کمیته مرکزی را مجبور به خودداری از انتشار «برنامه» اپوزسیون کرد.

برگردانده شده از:

The Trotskyist Opposition Before and Now

By: J. V. Stalin

<https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1927/10/23.htm>

منابع:

(۱) - پلنوم مشترک کمیته مرکزی و کمیسیون کنترول مرکزی حزب کمونیست اتحاد شوروی (بلشویک) در ۲۱-۲۳ اکتوبر ۱۹۲۷ برگزار شد. در این جلسه پیش‌نویس قطعنامه‌های ارائه شده توسط دبیرخانه سیاسی کمیته مرکزی حزب کمونیست اتحاد شوروی (بلشویک) درباره موضوعات دستور کار کنگره پانزدهم حزب کمونیست اتحاد شوروی (بلشویک، از جمله: رهنمودهای تهیه برنامه پنج ساله جهت اقتصاد ملی؛ کار در حومه شهر به بحث گذارده و تصویب شد.

پلنوم انتصاب گزارش‌گران را تأیید نمود، تصمیم به بحث در حزب را آغاز نمود و تصمیم گرفته شد که قطعنامه‌های کنگره پانزدهم را جهت بحث در جلسات حزبی و مطبوعات منتشر کند.

با توجه به حمله رهبران اپوزسیون تروتسکی و زینوویف علیه مانیفیست صادر شده توسط کمیته اجرائی اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی بمناسبت دهمین سالگرد انقلاب سوسیالیستی اکتوبر بزرگ، به ویژه علیه موضوع کاربرد هفت ساعت کار روزانه، پلنوم به بحث در باره این مشکل پرداخته و اعلام کرد دبیرخانه دفتر سیاسی کمیته مرکزی در ابتکار خود در انتشار مانیفیست هیئت اجرائی کمیته مرکزی حزب کمونیست اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی درست عمل کرده است و خود مانیفیست را تأیید نمود.

پلنوم گزارشی از هیأت رئیسه کمیسیون کنترول مرکزی درباره فعالیت‌های فراکسیونی تروتسکی و زینوویف پس از پلنوم اگست (۱۹۲۷) کمیته مرکزی و کمیسیون کنترول مرکزی حزب کمونیست اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی (بلشویک) شنید. در طول بحث روی این موضوع در جلسه پلنومی که در ۲۳ اکتوبر برگزار شد، ی. و. ستالین این سخنرانی زیر را ایراد نمود:

«اپوزسیون تروتسکی در گذشته و حال.» جهت فریب حزب و راه اندازی مبارزه فراکسیونی علیه آن، پلنوم تروتسکی و زینویف را از کمیته مرکزی اخراج کرد و تصمیم گرفت که همه مدارک مرتبط با فعالیت‌های تفرقه افکنانه رهبران اپوزسیون تروتسکی – زینوویف را به پانزدهمین کنگره حزب ارائه دهد. جهت دیدن قطعنامه ها و تصمیمات پلنوم، به قطعنامه ها و تصمیمات به کنفرانس ها و پلنوم‌های کمیته مرکزی حزب کمونیست اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی قسمت دوم، صفحات ۲۷۵-۳۱۱، سال ۱۹۵۳ مراجعه کنید).

(۲) – و. آی. لنین، «نامه ای به اعضای حزب بلشویک» و «نامه ای به کمیته مرکزی حزب سوسیال دمکرات کارگران روسیه» (نگاه کنید به چاپ چهارم آثار، جلد ۲۶، صفحات ۸۸-۱۵۸ و ۹۶-۱۹۲).